

Τι συμβαίνει με τους Αφρικανούς φοιτητές στα κατεχόμενα;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Άρθρο του Foreign Policy αναδεικνύει ένα μείζον πρόβλημα που υπάρχει με τα πανεπιστήμια στο άλλο μισό του νησιού και εξηγεί τα όσα τραγικά συμβαίνουν.

Από τα κατεχόμενα στέλνουν «εκπαιδευτικούς πράκτορες» στη Νιγηρία και φαρεύουν αφελείς και απελπισμένους νέους πουλώντας ελπίδες για καλύτερη ζωή, με σπουδές και λεφτά, στη Βόρεια Κύπρο.

Ο ακαδημαϊκός και συγγραφέας, Τσιγκόζι Ομπιόμα, είναι γνωστός για το βιβλίο του «Ψαράδες». Πρόκειται για το πρώτο του μυθιστόρημα χάρη στο οποίο ο νιγηριανός συγγραφέας είδε (το 2015 όντας τότε 29 χρόνων) το όνομά του να συμπεριλαμβάνεται στη βραχεία λίστα των Man Booker Prize.

Ο Ομπιόμα ξεκίνησε να γράφει τους «Ψαράδες» το 2009 ενόσω ζούσε στην κατεχόμενη βόρεια Λευκωσία και ολοκλήρωνε τις σπουδές του στο αγγλόφωνο και ιδιωτικό Διεθνές Πανεπιστήμιο Κύπρου (Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi - CIU).

Η πλοκή του βιβλίου, ωστόσο, δεν εκτυλίσσεται στα κατεχόμενα εδάφη της Μεγαλονήσου αλλά στη Νιγηρία, όπου και περιγράφει πως μία ερωτική απογοήτευση τον οδήγησε στα κατεχόμενα για σπουδές. Εκεί, παρόλα αυτά, διαπίστωσε πως στο πανεπιστήμιο, που υποτίθεται πως είχε εγγραφεί, δεν είχε καμία θέση και πως είχε εξαπατηθεί από τον υποτιθέμενο εκπαιδευτικό πράκτορα πίσω στην πατρίδα του.

Φοιτητές πηγαίνουν με τα πόδια από τον αυτοκινητόδρομο Λευκωσίας - Κερύνειας, στις απομακρυσμένες εστίες του πανεπιστημίου Near East University. Αν εξαιρέσεις τα αστικά λεωφορεία που ποτέ δεν τηρούν το πρόγραμμα, δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου συγκοινωνίες.

Ο Ομπιόμα συνέθεσε την πλοκή της ιστορίας του βασιζόμενος σε όλα όσα έζησε ο ίδιος κατά την παραμονή του στην κατεχόμενη Βόρεια Κύπρο ενώ καθοριστικό ρόλο διαδραμάτισε και ο τραγικός θάνατος ενός φίλου και συμφοιτητή του, επίσης από τη Νιγηρία.

Ο Τζέι αποφάσισε να μεταναστεύσει και εκείνος στη Βόρεια Κύπρο για να σπουδάσει και να βγάλει λίγα λεφτά με σκοπό στη συνέχεια να επιστρέψει στην πατρίδα του και να παντρευτεί την αρραβωνιαστικιά του. Κατέληξε, ωστόσο, να

είναι εγκλωβισμένοι δίχως χρήματα στη Βόρεια Κύπρο όπου δεν υπάρχουν δουλειές και οι ντόπιοι σίγουρα δεν βλέπουν με καλό μάτι τους μετανάστες, ειδικά από την Αφρική.

Το εστιατόριο African Gold λίγο έξω από την κατεχόμενη Λευκωσία, λειτουργεί ως σημείο συνάντησης για φοιτητές από τη Νιγηρία, το Καμερούν και τη Ζιμπάμπουε.

Είχε και εκείνος εξαπατηθεί, όπως και ο Τσινόνσο, από τους μεσάζοντες και βρήκε παρηγοριά στο πιωτό. Έως την ημέρα που τον εντόπισαν νεκρό στον πάτο του φρεατίου ενός ανελκυστήρα, όπου φέρεται ότι έπεσε κατά λάθος, λόγω της υπερβολικής κατανάλωσης αλκοόλ. Προσφάτως, ο Τσιγκόζι Ομπιόμα, καθηγητής, πλέον, στο Πανεπιστήμιο της Νεμπράσκα, θέλοντας να ευαισθητοποιήσει ένα ευρύτερο κοινό για όλα όσα υποφέρουν οι μετανάστες από την Αφρική (αλλά και την Ασία) στη Βόρεια Κύπρο, συνέταξε ένα εκτενές κείμενο που δημοσιεύτηκε την Κυριακή 23 Ιουνίου στο Foreign Policy με τον άκρως κατατοπιστικό τίτλο «Στην άκρη της Ευρώπης, ανεπιθύμητοι μετανάστες εγκλωβισμένοι σε μια μη αναγνωρισμένη χώρα».

Και όλα όσα αναφέρει είναι τουλάχιστον δραματικά. Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, επτά χρόνια μετά την μονομερή από την Αγκυρα των εδαφών που είχε καταλάβει το 1974 σε ανεξάρτητο κράτος με την ονομασία «Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου», η τοπική κυβέρνηση, θέλοντας να γεμίσει τα άδεια της ταμεία, άρχισε να εκδίδει άδειες για την ίδρυση διεθνών πανεπιστημίων στην

επικράτειά της, πολλά από τα οποία κατέληξαν με τα χρόνια να προσελκύουν χιλιάδες, πλέον, μετανάστες-επίδοξους φοιτητές από χώρες της Αφρικής και της Ασίας.

Οι φοιτητές περνούν τον ελεύθερο τους χρόνο παίζοντας μπιλιάρδο στο Cyprus International University, λίγο έξω από την κατεχόμενη Λευκωσία.

Κατά το τρέχον έτος στα αποκαλούμενα «διεθνή πανεπιστήμια» των Κατεχομένων της Κύπρου, των 350.000 κατοίκων, είναι εγγεγραμμένοι σχεδόν 95.000 αλλοδαποί φοιτητές, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που προέρχονται από την Τουρκία. Οι Αφρικανοί είναι περίπου 20.000, οι περισσότεροι από τη Νιγηρία, τη Ζιμπάμπουε και το Καμερούν. Για να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους, πολλοί εργάζονται. Αλλά ενώ πληρώνονται σε (υποτιμημένες) τουρκικές λίρες, είναι υποχρεωμένοι να καταβάλλουν τα δίδακτρά τους σε ευρώ.

Αρκετοί, επίσης, είναι εκείνοι που θεωρούν πως θα καταφέρουν να μεταβούν από την κατεχόμενη στην ευρωπαϊκή Κύπρο (ως πρόσφυγες) και από εκεί στη Φινλανδία ή στη Βρετανία, «σε μια χώρα πραγματικά ευρωπαϊκή», όπως δηλώνουν οι ίδιοι. Συνήθως, όμως, καταλήγουν, τελικά, «να είναι τώρα εγκλωβισμένοι σε μια διεθνή νεκρή ζώνη όπου δεν τους θέλει κανείς».

Η Σάντρα και οι συμφοιτήτριες της από το Καμερούν, κάνουν πρόβες στις γυναικείες τουαλέτες για τους παραδοσιακούς χορούς που θα χορέψουν για την ημέρα Ανεξαρτησίας της Νιγηρίας.

Στη Νιγηρία, ωστόσο, εξακολουθούν να κάνουν χρυσές δουλειές οι «εκπαιδευτικοί πράκτορες» που υπόσχονται σε αφελείς και απελπισμένους νέους και νέες μια καλύτερη ζωή με σπουδές αλλά και χρήματα στη Βόρεια Κύπρο μόνο και μόνο για να αρπάξουν τις οικονομίες τους. Τους εξαπατούν διαδίδοντας φήμες ακόμα και περί επικείμενης ένωσης του νησιού και εξευρωπαϊσμού, κατ' επέκταση, της Βόρειας Κύπρου. Όταν, όμως, φτάνουν στο νησί καλούνται να τα βγάλουν πέρα κάτω από εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες.

«Δεν θέλουμε Αφρικανούς» απαντούν οι περισσότεροι ιδιοκτήτες σε όσους από αυτούς αποπειρώνται να νοικιάσουν ένα σπίτι. Εξίσου δύσκολο είναι και να βρουν δουλειά. Μοναδική λύση είναι η μαύρη (και κακοπληρωμένη) εργασία για τους άνδρες και η πορνεία για τις γυναίκες.

Η Tolu αγοράζει από τη φίλη της προϊόντα από τη Νιγηρία στο διαμέρισμά της στην κατεχόμενη Λευκωσία

Οπότε αναπόφευκτα αυξάνονται τα περιστατικά βίας, συμπεριλαμβανομένων βιασμών και δολοφονιών φοιτητριών και φοιτητών από την Αφρική, που εξαναγκάζονται στη συνέχεια να περάσουν στην παρανομία για να επιβιώσουν.

Το πιο τραγικό, όμως, είναι το γεγονός πως πολλοί Νιγηριανοί θεωρούν είναι καλύτερα στη Βόρεια Κύπρο παρά στη Νιγηρία όπου «δεν υπάρχει ελπίδα καμία».

Πηγή: city.sigmalive.com